

Waarom behandelen we meisjes nog steeds anders dan jongens. Willen we dat er nog steeds een groot verschil is tussen de geslachten. Moet er naast een biologisch verschil ook nog een verschil zijn in opvoeding. Ik wil hier maar één aspect behandelen maar er zijn er veel meer en wie weet ga ik er later nog wel meer behandelen.

Mode. Kleding.

Al op jonge leeftijd gaan meisjes aan de hand van hun moeder mee shoppen. Winkel in en winkel uit op zoek naar dat ene bepalende kledingstuk, dat een week later al weer uit de mode is. Zoeken tussen de rekken, passen en weer terug hangen (in het meest gunstige geval) en op naar de volgende. Armen vol kleding mee het hokje in. Leuk kleding shoppen. En voor vader en eventuele broers nemen we ook wat mee want die weten zich toch niet te kleden.

We leren meisjes dat elke dag hetzelfde dragen niet kan. Variatie is een verplichting en staat niet open voor discussie. Kleding bepaald de individu. We ontleen onze identiteit uit onze kleding. Vandaar dat het mode beeld zo uniform is geworden, we zijn kuddedieren geworden zonder al te veel zelfstandigheid. Variatie is alleen verplicht voor meisjes en vrouwen natuurlijk. Een jongen of man mag elke dag hetzelfde dragen zolang het maar schoon is.

Een volwassen man kan bijna zijn leven lang doen met drie à vier overhemden, drie pakken, vier paar schoenen en vier broeken en een hand vol T shirts en truien. Voor een vrouw is dat onmogelijk. Elke dag heeft een ander kledingstuk nodig, elk seizoen een andere outfit. Voor de man zijn dat vier seizoenen, voor de vrouw veel meer. De man kent een zomerjas en een winterjas. Was het voor een vrouw maar zo simpel. Een zomerjas die tegen de regen kan, een zomerjas die dat niet kan. Een winddichte zomerjas en een luchtige jas. En dan nog de variatie in winterjassen. En natuurlijk korte en lange jassen, en de veelzijdigheid in tussenjassen niet te vergeten.

Door alle reclames is het aanbod bijna niet mee te overzien. Elke dag een andere outfit en dat begint al heel vroeg. Er is een kleding site voor kleine kinderen waarop te lezen staat, wat trek je ze vandaag aan. En natuurlijk elke dag iets anders. Waar vroeger hooguit twee keer per jaar een uitverkoop werd gehouden is er nu wel elke maand een sale te vinden. Een opruimingsuitverkoop, een opheffingsuitverkoop waarbij de ene modezaak plaats maakt voor de andere.

En wat doen we met al die kleding. Uiteindelijk gaan al die kleding stukken naar een grote kledingcontainer bij de supermarkt. Of we geven het aan het Leger des Heils mee. Om op die manier ruimte te creëren in de kast die natuurlijk snel weer opgevuld moet worden. Want een lege kledingkast is bijna een belediging. En zo houden we de cirkel in stand. Vrouwen hielden van een goed gevulde kledingkast maar gaan nu steeds meer en meer voor de goed gevulde inloopkast, en voor een man die daar voor zorgen kan. Een kledingkamer is nog beter.

Als we kijken naar de omloopsnelheid waarmee we kleding aanschaffen is het wel duidelijk dat we gaan voor kwantiteit en niet voor kwaliteit. En dat versterkt de fabrikanten in hun besef dat snelheid van produceren best ten koste van de kwaliteit mag gaan. En dat heeft tot gevolg dat onze kleding een enorme afvalberg veroorzaakt. Gelukkig niet in Nederland maar in Afrikaanse landen zoals Ghana.

Maar het is net alleen de enorme berg afvalkleding waar we mee zitten. En nogmaals door de steeds slechter wordende kwaliteit is de kleding bijna niet meer recyclebaar geworden, een tweede leven voor jouw oude winterjas kan misschien nog net maar de kleding die naar Oost Europa wordt verzonden is amper draagbaar omdat het al bijna uit elkaar valt van ellende. Maar ook de productie van kleding laat veel te wensen over.

Onder verschrikkelijke omstandigheden moeten vaak jongen mensen, kinderen vanaf 12 jaar is geen uitzondering, lange dagen maken voor onze kleding. De verfstoffen die vaak gebruikt worden zijn giftig maar een goede ventilatie is niet altijd aanwezig. De betalingen zijn ronduit slecht te noemen om hier de kleding maar zo goedkoop mogelijk te houden.

Denk eens naar als een kledingstuk een prijs heeft van € 10 euro waar gaan dan de verdienste naar toe. De winkel moet betaald worden, het personeel, de importeur, de fabrikant en uiteindelijk diegene die jou kleding daadwerkelijk gemaakt heeft, dat meisje van veertien die tien uur lang heeft zitten zwoegen om voldoende kleding te maken dat ze betaald werd. Wie in sommige fabrieken niet het quotum haalt wordt niet betaald.

We houden het hele proces zelf in stand. Goedkope prijzen, steeds weer iets nieuws kopen, voldoende productie, slechte kwaliteit, steeds iets nieuws nodig hebben.

Is deze cirkel te doorbreken? Ja dat is te doorbreken. Maar er is altijd een maar, het vergt wel wat van ons. Minder kleding kopen lijkt te makkelijk en dat is het ook. Er is meer nodig, een gedragsverandering.

Moeders neem je dochters niet elke week mee om te shoppen. Vrouwen kijk eens niet naar de kleding van de ander en probeer daar dan ook niet over te oordelen. Wat kan het schelen dat een meisje in één week twee keer dezelfde outfit aan heeft, een jongen heeft dat ook.

Het klinkt misschien gek maar minder winkelen zal uiteindelijk leiden tot minder noodzaak tot productie waardoor de kwaliteit omhoog kan.

We zullen dan minder verbruiken en dus minder afval produceren. Inderdaad we zullen dan minder kleding aan Oost Europa geven en Afrika maar dat wat we geven heeft dan wel een beter kwaliteit. Er hoeven dan geen enorme vuilnishopen verbrand te worden om ruimte te maken voor nog meer troep. En bij de verbranding van kleding komen helaas schadelijke stoffen vrij die daar in Afrika neerslaan op de grond en daardoor de bruikbaarheid verminderd. Maar ook de toch al schaarse grondwater aantasten. Een win, win, win, situatie.

Wij maken minder verschil in de opvoeding op het gebied van mode tussen jongens en meisjes. We kopen minder kleding en geven daardoor minder geld uit. De productie hoeft niet meer zo hoog te zijn, een lagere omloopsnelheid, waardoor de kwaliteit omhoog kan. En als laatste we produceren minder afval met grote voordelen voor Afrikaanse landen zoals Ghana.

Dus denk bij de aanschaf van eht volgende kledingstuk een keer aan de CO2 uitstoot, aan de kinderen die vrijwel onbetaald aan jouw kleding hebben gewerkt, aan de landbouwgronden in Afrika die besmet zijn met gif uit de verbranding van jouw oude kleding. Denk aan het drinkwater dat langzaam verdwijnt. Denk aan het milieu en dan nog een keer naar dat nieuwe kledingstuk. En den aan jouw dochters.